

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 5, Praha 5, zast. JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem, se sídlem Zavadilova 1925/185, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2012 čj. LOJ/2836/2012 sp. zn./Ident.: 2012/250/LOJ/CET

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen Rada) v rámci své působnosti dané § 5 písm. f) a v souladu s § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, v platném znění (dále jen zákon o vysílání) a § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění vydala rozhodnutí, jímž *ž a l o b c i u l o ž i l a pokutu ve výši 100 000.- Kč pro porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., které stanovuje povinnost nezařazovat v době od 06:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Provozovatel se porušení zákonné povinnosti dopustil odvysíláním pořadu Hranice (2) dne 6. prosince 2011 v 16.10 hodin na program NOVA Cinema, který obsahoval naturalistické záběry násilí - detailní výjevy surového bití a vyhrožování a konečně zcela chladnokrevnou, bezcitně provedenou vraždu spoutané*

ženy. Jednalo se o zcela zbytečný, surový akt, mající jediný význam - demonstrovat sílu a zastrašit protivníka. Závadný charakter měl zejména vizuální obsah scén v časech počítaných od začátku pořadu (00:17:00 od začátku záznamu I. souboru): (00:57:47 - 00:59:19 Agent je prozrazen - je mu k hlavě přiložena pistole a je odzbrojen. Muž na něj míří pistolí a s křikem ho vyzývá, aby řekl, kdo je. Agentu udeří – je slyšet tvrdý úder a agentovo zasténání, je sražen k zemi. Muž se obrací k ženě: „Ty jedna svině, za to zaplatíš!“ Po rychlém střihu je agent tvrdě udeřen do obličeje, je slyšet sten. Je udeřen opět, nyní je zřejmé, že agent i žena jsou připoutáni k židlím. V místnosti lze tušit ještě dalšího muže. Detail na plačící ženu. Muž zvedá agentovu zkrvavenou hlavu pistolí se slovy: „Jseš policajt.“ Je slyšet steny zraněného agenta (z nosu mu teče krev). Muž se zasměje. Vyděšená tvář ženy. Muž má pistoli přitisknutou k agentovým zádům, táže se teď ženy. Ta pláče a říká, že agent je z imigračního. Agent oponuje: „Nevím, o čem mluví.“ Muž reaguje slovy: „Tak já jsem tady pro legraci?“ Detail na agentův zkrvavený obličej a obličej plačící ženy. Muž zvedá pistoli k ženině hlavě, je slyšet natahování kohoutku. Muž vystřelí - zabírán je obličej agenta, křičícího „ne!“. Agent sebou škube - obličej a bílou košili má pokrytou krví (svoji či ženinou) - vše působí velmi naturalisticky. Po zatmívače muž otírá pistoli, žena bezvládně sedí, muž se obrací k agentovi a neurvale mu cloumá s hlavou. Detail na agentovu zkrvavenou tvář - krev z nosu mu pokrývá ústa a stéká mu i po obou tvářích. Jedno oko má napuchlé. Muž říká: „Zavřeme mu hubu navěky. Zastřel ho.“ Odchází, záběr na agenta - límeček bílé košile mu pokrývá krev, stříkance krve má i na hrudi. Muž na něj zamíří pistolí, ozve se výstřel, muž se kácí k zemi – do místnosti vpadli agentovi kolegové. Spoutaný a zkrvavený agent křičí: „Zastřelte tu svini! Oddělte ho!“ Detail na agentovu zkrvavenou tvář. 00:03:40 od začátku záznamu II, souboru - Agenti vnikají do domu, v němž sídlí dealéři drog a kam se infiltrovala i agentka z USA, spolupracující se svými kanadskými kolegy. V přepadovém komandu je i onen zbitý agent. Když ho uvidí muž, který jej předtím bil a zastřelil ženu, pokouší se utéci, agent jej však strhává k zemi. Poté jej bije do obličeje - je vidět náprah a pak tvář muže s bolestnou grimasou a rozbitým rtem, slyšet je sten. Agentu muž udeří cca pětkrát, pak je kolegy odtržen. Zmítá se, volá, aby jej pustili, a říká: „Zabil byste ho.“ Cizí agentka chladně říká: „Americká justice to udělá za vás.“ Scénu charakterizuje dramatická hudba, nervní kamera a rychlý střih, což celý dojem jenom umocňuje. Útok agenta je legitimizován jako pomsta, což naplňuje parametr nebezpečného násilí. Popsané scény mohou ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých, a to následujícím způsobem: scény (viz výše) obsahující brutální bití agenta a vraždu spoutané ženy, působí výrazně brutálním dojmem. Jedná se o samoučelnou agresi, která je pro agresora běžnou strategií chování. Záběry mohly způsobit zejména dětským divákům psychický otřes, a zejména u dětí nízkého věku přispět ke snížení jejich citlivosti vůči násilí a negativně ovlivnit jejich psychiku. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku vady výroku spočívající v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu. K tomu uvádí, že vlastní výrok rozhodnutí pouze uvádí, že sankce je ukládána pro porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, avšak dalším ustanovením, podle něhož bylo rozhodováno, bylo ustanovení vymezující skutkovou podstatu správního deliktu, pro jehož spáchání je ukládána sankce. Uvedení ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání však ve vlastním výroku rozhodnutí absentuje.

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítá, že sankce mu byla uložena nezákonně, když žalovaný nesplnil povinnost podle ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání. V tomto ohledu odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012 čj. 6As 26/2010-101. Žalobce je názoru, že jednání popsané Radou v upozornění, na něž odkazuje v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, nevykazovala ve všech podstatných rysech znaky jako jednání, za něž byl žalobce napadeným rozhodnutím postižen. Rovněž nesouhlasí s názorem, že upozornění týkající se porušení povinností zákona o vysílání na

jednom z programů může být použito při uložení sankce za porušení povinností na jiném programu provozovaném týmž provozovatelem vysílání.

Ve třetí žalobní námitce žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné v důsledku nesprávného právního závěru ohledně hodnocení pořadu. K tomu žalobce uvádí, že scéna označená v žalobou napadeném rozhodnutí za závadnou sice obsahuje násilné výjevy, jejich vyznění je však způsobem ztvárnění scény umírněno. Scéna je zpracována rychlými střihy, závěry jsou flashovité, spád děje je vyjádřen prostředky, které neumožňují scénu sledovat v detailech, divák spíše než jednotlivé akce vnímá smysl celé scény. Bití agenta se omezuje na tři údery. Samotná vražda ženy není zobrazena vůbec, lze na ni pouze usuzovat z výstřelu a výkřiku agenta. Argumenty žalovaného, že jednání agresora je samoučelnou agresí, která je pro agresora běžnou strategií chování, a naplňuje parametr nebezpečného násilí, žalobce uvádí, že jednání agresora v kontextu pořadu vyznívá jako nezákonné, nemorální a z děje pořadu jednoznačně vyplývá odsouzení takového jednání.

Žalobce je tedy názoru, že přestože v pořadu jsou scény obsahující násilí, scény uvedené v napadeném rozhodnutí ani pořad jako celek nevyznívají tak, že by mohly způsobit zejména dětským divákům psychický otřes a zejména u dětí nízkého věku přispět ke snížení jejich citlivosti vůči násilí a negativně ovlivnit jejich psychiku, a to s ohledem na počet scén označených jako scény závadné v návaznosti na stopáž pořadu, délku jejich trvání, na jejich vyznění v kontextu děje v důsledku jejich ztvárnění a na zařazení pořadu vysílání v pozdních odpoledních hodinách.

Dále žalobce uvádí, že uvedené zákonné ustanovení není možné vykládat jako povinnost provozovatele vysílání postupovat tak, aby v celém časovém úseku od 6 hodin do 22 hodin nebyl vysílán žádný pořad, který by byl způsobit ohrozit kteroukoliv ze zákonem chráněných skupin osob. Ochrana dle tohoto zákonného ustanovení nemůže zcela suplovat odpovědnost rodiny za výchovu dětí. Žalobce se domnívá, že při posuzování způsoblosti ohrozit chráněný veřejný zájem u pořadů vysílaných v podvečerních hodinách je třeba vycházet z vyhodnocení toho, jaké negativní dopady v intencích citovaného zákonného ustanovení vysílání pořadu mohlo mít na tu část chráněné skupiny, která se v uvedené době pravidelně před televizní obrazovkou nachází a s ohledem na povinnosti rodičů při výchově dětí má nacházet. Žalobce je toho názoru, že děti do dvanácti let by v době vysílání (cca 16.16 hod) vzhledem k regulační povinnosti rodiny neměly pořad bez korektivu rodiny sledovat (narozdíl např. od vysílání v dopoledních a ranních hodinách). Žalobce pak odkazuje na soudní judikaturu, ze které dovozuje, že čas vysílání pořadu má vliv na skutečnost, zda byla naplněna materiální stránka správního deliktu či nikoliv.

Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné v důsledku nesrozumitelnosti části odůvodnění obsahujícího hodnocení zákonných kritérií pro stanovení výše pokuty. K tomu žalobce namítá, že při hodnocení kritérií je třeba posuzovat zcela konkrétní okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán. V této souvislosti pak zmínka Rady o velkém podílu možných diváků nemá opodstatnění, neboť při hodnocení sledovanosti je třeba vycházet ze skutečnosti, jaký počet diváků pořad skutečně sledovalo a jaký dopad na diváky tedy vysílání pořadu mělo. Průměrná sledovanost programu Nova Cinema se pohybuje okolo 5 %. Tyto údaje jsou dostupné na webových stránkách Asociace televizních organizací, což je Radě z úřední činnosti známo. Žalovaný se s kritériem dosahu závadného vysílání vypořádal nedostatečně, když zohlednil pouze celoplošnost programu Nova Cinema, tedy podíl možných diváků, nikoliv skutečně dosah závadného vysílání, tedy dostupné údaje o přibližném skutečném podílu diváků. Žalobce se rovněž neztotožňuje se závěrem

žalovaného, že z odkazu na nizozemský systém je možné dovodit vědomé a úmyslné porušení zákona, a to s ohledem na dobu zařazení pořadu do vysílání a další skutečnosti uvedené výše.

Žalobce dále v rámci této námitky namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje úvahu žalovaného o tom, jak komplexně posoudil závěry učiněné v rámci hodnocení jednotlivých kritérií pro stanovení výše udělené pokuty, když pouze bez dalšího rozvedení uvádí, že za rozhodná kritéria považuje závažnost věci a míru zavinění. K této námitce žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009 čj. 7 As 16/2009-82.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě k první žalobní námitce uvedla, že tvrzení žalobce o absenci ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání ve výroku se nezakládá na pravdě. K tomu Rada zdůraznila, že při svém hlasování přijímá jako usnesení celý text uvedený v rozhodnutí a jedná se o jedno jediné usnesení Rady, tedy o jeden jediný výrok a nikoliv o větvi a výrok. Nemůže tedy být pravdou, že by Rada neuvedla ve výroku ust. § 60 zákona o vysílání. Rada se domnívá, že není možné a zákonné, aby vizuální oddělení sloužící výhradně pro přehlednost zakládalo nezákonnost správního rozhodnutí jako celku.

Ke druhé žalobní námitce Rada uvedla, že odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Ke třetí žalobní námitce týkající se nesprávného závěru ohledně hodnocení pořadu Rada odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K tomu poukázala na to, že text ustavení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je jednoznačný a nenechává prostor pro různé výklady, jak činí žalobce. Nelze říci, že by odpovědnost za ohrožení dětí a mladistvých při sledování televize měla výhradně rodina a provozovatel vysílání byl takto zproštěn jakékoliv odpovědnosti za obsah svého vysílání. Jediná skutečnost, kdy by Rada mohla brát v potaz dobu blízkou 22.00 hod, je pouze a výhradně v intencích jejího správního uvážení, tedy ve vlivu na výši sankce, například při odvysílání pořadu od 21.45 hodin. To však jednoznačně není projednávaný případ. Pořad byl v daném případě vysílán v době, kdy je většina dětí a mladistvých již ze školy doma a může se vyskytovat před obrazovkou.

Ke čtvrté žalobní námitce žalovaná uvedla, že považuje za naprosto logické, jakým způsobem popsala a vyhodnotila jednotlivá kritéria. Skutečnost, že s tímto není žalobce spokojen, nemůže být jediným důvodem pro jejich nepřezkoumatelnost. Žalovaná nemá zákonnou povinnost zjišťovat jakékoliv údaje o sledovanosti od účastníka či samoregulační organizace. Sankčním ustanovení zákona o vysílání pouze vyjmenovává, čím se má Rada zabývat, pakliže bude uvažovat o výši sankce. Nikde tedy toto ustanovení neurčuje, jaké kritérium má jak Rada hodnotit, natož co vše má být jeho obsahem. Toto nespadá ani do intence soudů. V kompetenci soudu je toliko posoudit, zda uvedená kritéria jsou srozumitelná, logická, navazující a tedy zda je možné je přezkoumat.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Při ústním jednání soud provedl důkaz promítnutím audiovizuálního záznamu vytýkaných scén příslušného pořadu. Účastníci řízení odkázali na své předchozí vyjádření, žalobce setrval na podané žalobě a Rada navrhla její zamítnutí.

První žalobní námitka není důvodná.

Žalobce namítá, že výrok rozhodnutí nevyhovuje podmínkám uvedeným v ust. § 68 odst. 2 správního řádu, neboť ve výrokové části není uvedeno ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, neboť to je uvedeno v záhlaví rozhodnutí a nikoli v jeho výrokové části.

Žalobou napadené rozhodnutí na své titulní straně obsahuje identifikační údaje o Radě, následně identifikační údaje o žalobci a posléze identifikační údaje o rozhodnutí (spisová značka, číslo jednací, údaje o zasedání Rady, na němž bylo rozhodnutí přijato). Poté následuje tento text: „*Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen Rada) v rámci své působnosti dané § 5 písm. f) a v souladu s § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, v platném znění (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.) a § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen zákon č. 500/2004 Sb.) vydala toto rozhodnutí: Rada ukládá provozovateli ...*“ Slovo „rozhodnutí“ je přitom graficky odděleno a je umístěno na samostatné řádce.

Podle § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Mezi účastníky řízení je přitom spor o to, zda tzv. „záhlaví“, tj. část textu rozhodnutí až po slovo „rozhodnutí:“ je součástí výrokové části či nikoli.

Soud se přiklonil k názoru zastávanému žalovanou, tj. že jde o součást výrokové části. Znění ust. § 68 odst. 1 správního řádu totiž neposkytuje žádnou oporu pro názor prezentovaný žalobcem, že by „záhlaví“ nebylo integrální součástí „výrokové části“ rozhodnutí, neboť zákon žádné další dělení rozhodnutí nezná. Je bez vší pochyby, že nejde ani o součást odůvodnění ani poučení a ani nejde o žádné jiné výslovně zákonem požadované náležitosti, např. uvedené v ust. § 69 odst. 1 správního řádu či § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. Nezbyvá než uzavřít, že i záhlaví je součástí výroku rozhodnutí. Námitka, že rozhodnutí neobsahuje ve výroku ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, tedy není důvodná. Žalobce nepochybně věděl, co je mu kladeno za vinu a podle kterého ustanovení je postihován, a grafické oddělení části výroku nemohlo mít žádný dopad do jeho práv.

Žalobcem zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu se týkaly otázky, zda ve výroku rozhodnutí musí být uvedeno ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, což zdejší soud nijak nerozporuje. To, že tzv. „záhlaví“ není součástí výroku rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v žádném ze zmiňovaných rozsudků výslovně neuvedl. V jiné věci (např. rozsudek ze dne 28. 1. 2010, čj. 6 Ca 257/2009 – 41) zdejší soud zaujal názor, že záhlaví rozhodnutí součástí výroku není. Senát rozhodující v této věci si je tohoto rozsudku vědom, avšak ze shora uvedených důvodů zaujal názor odlišný.

Ani druhá žalobní námitka týkající se naplnění podmínek v ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání není důvodná.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012 čj. 6As 26/2010-101 *předchozí upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů o vysílání je s výjimkou případů podle § 59 odst. 4 tohoto zákona nutnou podmínkou postihu za další obdobné jednání. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož protiprávnost byl upozorněn, postihnout.*

V daném případě Rada v odůvodnění rozhodnutí odkazovala mj. na rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena pokuta za porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, kterého se dopustil odvysíláním pořadů Hlava v oblacích, Kriminálka New York II (1), Unesený, které obsahovaly scény s výjevy násilí, věznění, mučení a agrese. Jde tedy o uložení sankce za velmi podobné pořady stejného žánru (detektivní příběh) a prvky, za něž byla žalobci

uložena sankce v minulosti, jsou podobné s těmi, kterou jsou mu vytýkány v tomto případě (stručně řečeno násilné scény). Žalobce v žalobě bez dalšího tvrdí, že „jednání popsaná žalovaným v předchozích upozorněních na porušení zákona nevykazovala ve všech podstatných rysech znaky jako jednání, za něž byla napadeným rozhodnutím uložena sankce“. Již však nekonkretizuje, v čem se měly předmětné pořady od sebe odlišovat a jaké podstatné rysy měl nyní vytýkaný pořad odlišné od pořadu, jichž se týkaly sankce, na něž se Rada odvolávala. Soud se proto nemůže více k této žalobní námitce vyjádřit.

Žalobce dále tvrdí, že Radou zmiňované sankce nelze z hlediska ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání použít, neboť se týkala pořadů vysílaných na jiném programu vysílaném žalobcem. Pro takový právní názor ovšem neskýtá znění zákona žádnou oporu a neskýtá ji ani zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. I Nejvyšší správní soud hovoří o účinnosti či použitelnosti upozornění vždy ve vztahu k provozovateli, nikoli ke konkrétnímu programu. Žalobcova úvaha dovedená ad absurdum by znamenala, že provozovatel, který by byl upozorněn na závadnost určitého pořadu (reklamy, upoutávky, ...) by mohl bez nebezpečí sankce vysílat takový pořad na jiném svém programu, ač by mu v takovém případě muselo být zřejmé, že takovým jednáním porušuje právní předpisy.

Ani třetí žalobní námitka není důvodná. Podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání *provozovatel vysílání je povinen nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.*

Soud se ztotožňuje s názorem Rady, že toto ustanovení skutečně je nutno vykládat tak, že uvedená povinnost provozovatele se vztahuje na celou dobu od 6.00 hodin do 22.00 hodin. V daném případě byl pořad odvysílán v pracovní den odpoledne, tedy v době, kdy již zpravidla neprobíhá školní vyučování a lze předpokládat, že děti a mladiství mohou být doma u televizních obrazovek, na druhé straně lze přitom předpokládat, že jejich rodiče mohou být ještě v zaměstnání.

Nelze vyžadovat, jak naznačuje žalobce, aby dospělí snad byli povinni vždy sledovat televizní vysílání spolu se svými dětmi. Právě proto je v zákoně zakotvena uvedená povinnost, aby mohli dospělí své děti zanechat v době od 6.00 hodin do 22.00 hodin u televizních obrazovek bez obav z toho, že v televizi budou vysílány pořady pro fyzický nebo psychický vývoj dětí škodlivé. Nelze rovněž přehlédnout to, že je v dnešní době poměrně rozšířenou zvyklostí, že televizní vysílání je dostupné na široké řadě veřejně přístupných míst (např. restaurace, dopravní prostředky, prodejny televizorů apod.). Osoby zodpovědné za taková místa se také mohou důvodně spoléhat na to, že budou-li na takových televizorech prezentovat české televizní vysílání, nebudou tam v inkriminované době žádné pořady z hlediska zákona závadné, neboť děti a mladiství se v uvedené době mohli zcela legálně v takových prostorech vyskytovat.

Dovolávat se nelze ani zasazení vytýkaných scén do kontextu celého pořadu. Zákonné ustanovení je koncipováno nejen na ochranu dětských diváků, kteří budou sledovat celý pořad, ale je koncipováno i jako ochrana diváků, kteří náhodně shlédnou jen jeho část, např. právě na veřejně přístupných místech. Z tohoto důvodu nelze vysílat ani takové pořady, které by obsahovaly scény, které samy o sobě mohou ohrozit psychický a fyzický vývoj dětí, byť by v kontextu celého pořadu zřetelně vyplývalo odsouzení takového konání – je totiž nutno pamatovat i na takové diváky, kteří uvidí pouze část pořadu a jeho celkový kontext nebudou schopni vnímat.

V daném případě obsahoval pořad násilné scény, výjevy surového násilí a chladnokrevnou, bezcitně provedenou vraždu spoutané ženy (byť se odehrává mimo záběr). I

dle názoru soudu jde o takové scény, které mohou u dětí a mladistvých vyvolávat hrůzu, způsobit jim otřes a snižovat jejich citlivost při vnímání násilí. Tvrzení žalobce, že těmito záběry nemohl být dětský divák otřesen, soud naprosto odmítá.

Ani čtvrtá žalobní námitka není důvodná.

Žalobce nesouhlasí předně se závěrem Rady, že z odkazu žalobce na nizozemský labelingový systém Kijkwijzer je možné dovodit vědomé a úmyslné porušení zákona. Soud takový závěr Rady shledává jako zcela logický. Žalobce sám ve svém vyjádření v průběhu řízení uvedl, že vycházel z tohoto systému, podle něhož je pořad nevhodný pro děti do 12 let. Bylo mu tedy zřejmé, že jde o pořad, který může ohrozit psychický, fyzicky nebo mravní vývoj dětí této věkové skupiny. Pokud se žalobce domníval, že zařazením takového pořadu v 16.10 nemůže porušit zákon, neboť by v tuto dobu neměly děti sledovat televizi bez přítomnosti dospělých, jde o názor, který nemá žádnou oporu v právních předpisech a nemůže nic změnit na tom, že žalobce tento pořad zařadil do vysílání, ačkoli věděl, že je pro děti nevhodný a zařadil jej v době, kdy je vysílání takových pořadů zákonem zakázáno. Žalobce se tu dovolává svého právního omylu, avšak ten mu nemůže být ku prospěchu, v souladu se zásadou, že neznalost zákona neomlouvá.

Dále žalobce namítá, že při úvaze o výši ukládané pokuty měla být hodnocena sledovanost konkrétního pořadu či programu. K tomu je především nutno uvést, že ze správního spisu vyplývá, že Rada se pokusila zjistit faktickou sledovanost tohoto konkrétního pořadu a žádostí ze dne 20. 3. 2012 se obrátila na Asociaci televizních organizací. Ta však v přípisu ze dne 29. 3. 2012 Radě sdělila, že takový údaj může poskytnout jen souhlasem žalobce, který nebyl v tomto případě udělen.

Správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání je svojí podstatou deliktem ohrožovacím. Míra onoho ohrožení i dle názoru soudu skutečně spočívá v šíři okruhu diváků, kteří pořad mohli sledovat. Nelze souhlasit s tím, že by Rada měla zkoumat, kolik přesně diváků a v jakém věku ten který konkrétní pořad sledovalo – dovedení takové úvahy ad absurdum by pak mohlo vést až k požadavku zkoumat např. to, kolik dětí po shlédnutí konkrétního pořadu skutečně bylo ve svém psychickém, fyzickém či mravním vývoji narušeno a např. nemohlo po sledování tohoto pořadu v noci spát. U ohrožovacích deliktů z povahy věci zpravidla konkrétní následek na zákonem chráněném zájmu zkoumat prostě nelze a lze tedy souhlasit s Radou v tom, že dosah závadného vysílání je skutečně dán možností příjmu televizního signálu, tj. v daném případě celoplošností příslušného televizního programu.

S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že by rozhodnutí neobsahovalo dostatečnou úvahu o tom, „jak (Rada) komplexně posoudila závěry učiněné v rámci hodnocení jednotlivých kritérií pro stanovení výše udělené pokuty“. Rada ve svém rozhodnutí uvedla: „Rada považuje kritérium závažnosti věci spolu s kritériem míra zavinění za rozhodné pro konkrétní výši sankce.“ Rada tedy ve svém rozhodnutí uvedla, která kritéria považovala pro stanovení konkrétní výše sankce za nejpodstatnější. Její úvaha je sice poměrně stručná, je však podle názoru soudu naprosto srozumitelná a dostatečná. Žalobce v žalobě sice označuje tuto úvahu za nedostatečnou, avšak neuvádí již, co přesně v této úvaze postrádá ani nijak nepolemizuje s názory, které Rada předestřela.

Protože žalobce navrhl v petitu žaloby, aby soud uloženou pokutu za správní delikt ve výši 100 000,-Kč jakožto zjevně nepřiměřenou přiměřeně snížil, zabýval se soud i tím, zda je namístě v daném případě nahradit správní uvážení správního orgánu užitím moderačního práva soudu.

Jak již judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2005, čj. 1 As 30/2004-82, takový zásah do uvážení správního orgánu je zásahem dovoleným, umožněným soudem ustanovením § 78 odst. 2 s. ř. s., kde soud se chová jako správní orgán a může zasáhnout do výše trestu jako by jej uděloval sám. Tím, že trest soud sníží či od něj upustí, nezpochybňuje závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu.

Městský soud v Praze dospěl v daném případě k závěru, že uložená pokuta ve výši 100.000,- Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž pokutou, která odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona, dle něhož lze uložit za skutkovou podstatu správního deliktu, kterého se žalobce dopustil pokutu v rozmezí od 20.000,- Kč až do výše 10.000.000,- Kč a která znamená uložení pokuty při dolní hranici zákonné sazby. Je namístě zdůraznit, že výše sankce za protiprávní jednání musí mít i preventivní charakter, a to předně ve vztahu k žalobci a musí tak s sebou nést přiměřeně citelný zásah do jeho majetkové sféry, aby byl veden k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem, kterými je vázán a to zejména zákona č. 231/2001 Sb. Preventivní úlohu musí uložená sankce pak mít rovněž ve vztahu i ke všem ostatním subjektům pohybujícím se na daném trhu. S konkrétními námitkami žalobce směřujícími proti postupu Rady při stanovení konkrétní výše pokuty se pak soud vypořádal již výše.

Žalobce v této souvislosti poukazuje rovněž na rozhodnutí Rady týkající se porušení týchž zákonných povinností na programu Nova, který má několikanásobně vyšší sledovanost, než má program Nova Cinema, za něž byly žalobci uloženy pokuty ve výši 100.000,- Kč či 200.000,- Kč, a domnívá se, že i z tohoto důvodu je uložená pokuta nepřiměřená. Soud k tomu odkazuje na to, co již uvedl shora, že pro stanovení konkrétní výše pokuty nepovažuje konkrétní sledovanost konkrétního pořadu za hledisko, který by bylo třeba nezbytně nutně vzít do úvahy, a také na to, že žalobce sám neumožnil Radě údaje pro zjištění konkrétní sledovanosti zjistit.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. ledna 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková